

*XXII Всеукраїнський конкурс учнівської творчості
під гаслом «Об'єднаймося ж, брати мої!»*

Номінація « Література»

Чарівний яблуневий цвіт

Робота учениці 5(9)-А класу
Тернопільської Української гімназії
ім. Івана Франка
Жаровської Юлії Андріївни

Наставник –
Грабовська Олександра Миколаївна,
учитель української мови та літератури

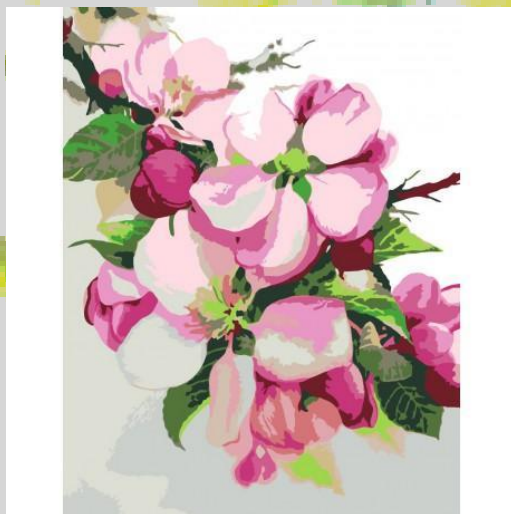
Тернопіль
2022

Чарівний яблуневий цвіт

17 травня 2022 рік...

6 година ранку.

Мені сниться усміхнений тато, він мене цілує в щічку, міцно обіймає - і мені так радісно і тепло на душі. Я розплющую очі і розумію, що це сон, наймиліший у світі сон, який ніколи не стане реальністю. Я не вдома, біля мене немає татуса... Ми з мамою їдемо у старому автобусі, біля нас ще з десяток людей, які також постраждали від війни і їдуть, як і ми, у невідомість. Ми за мить втратили все – у моїх вухах ще стукотять російські гради, недалеко від мене пару днів тому вибухнула граната – і після цього я більше не бачила свого дому. Єдине, що я встигла зберегти на пам'ять про свою домівку – гілочка яблуневого цвіту, яку я заховала в рукав куртки, коли ми втікали від обстрілів.

25 травня 2022 рік...

Я сумую за татком... З початку березня його не бачила. Він дуже любив нас з мамою і завжди навесні дарував мамі букет яблуневого цвіту, як згадку про їхнє перше побачення. У 2014 ми чекали його з Майдану, потім він захищав Донецький аеропорт, а зараз - татко вирішив відстоювати честь Батьківщини до кінця - і на наступний день після повномасштабного вторгнення знову взяв до рук зброю.

Мені бракує його підтримки, поцілунку на ніч, обіймів та просто душевних розмов і прогулянок. Важко уявити лагідного і доброго татка в бронежилеті та касці, зі зброєю в руках. Мама кожен ніч молиться і плаче, а я згадую щасливі миті, проведені разом, і розказую про свого татка маленькій яблуневій гілочці, яку привезла з собою в

чуже місто, поставила на вікно у воду, але вона чомусь прив'яла, хоч і не засохла.

1 червня 2022 рік...

Я познайомилась з дівчинкою. У неї батько й дідусь загинули, тіла довго розпізнавали, щоб їх рідні змогли похоронити. Я кожен день розповідаю їй про тата, ми плачемо потай від мами, я боюся зробити їй боляче, я мрію, щоб мама заснула без телефону в руках.

5 червня 2022 рік...

Мені страшно уявити, як у мого найкращого в світі татуса зараз цілиться ворог. Відчуваю мурашки по шкірі, одразу кидає в холодний піт...

Ми поселилися у невеликому будинку поблизу столиці, у старенької бабусі. Ніхто не хотів нас приймати, особливо ті, у кого знайомі чи родичі зараз на війні. Нас образливо називають зрадниками, «сепарами» тільки тому, що ми родом з Донецької області. Якби вони знали, як мій тато любить Україну?..

10 червня 2022 рік...

Вночі наснився тато, він ніжно посміхався та махав мені рукою, але з часом все віддалявся і віддалявся. Тато просив мене поливати яблуневу гілочку, він її мріє, як колись, подарувати мамі. Звідки він про неї знає? Я ж нікому не розповідала...

25 червня 2022 рік...

Мама від ранку безперервно плаче та пробує щось мені пояснити. Нарешті видавлює з себе скупе: "З татком біда. Сьогодні зранку його..."

Мені стало зле, збулось усе, що мені снилось, що я собі науявляла. Тато зник, його взяли в полон. Я не можу цього усвідомити, я не можу в це повірити. У такі моменти жити далі не хочеться. Я стараюся підтримати маму, я не знаю,

як її розрадити, я хочу подзвонити татові, але абонент не відповідає. Я забуваю підливати гілочку яблуневого цвіту, я її ненавиджу. Вона нагадує мені про колишнє спокійне життя, де мама не плаче, і тато завжди усміхнений.

25 липня 2022 рік...

Пройшов місяць з того часу, як татко потрапив в полон. Мама побивається досі, я ходжу, немов у воду опущена, і ніяка забава мені не до втіхи.

19 вересня 2022 рік...

Один із найщасливіших днів у моєму житті. Батька знайшли у списку полонених на обмін. Сам Бог лише знає, як таке могло статись. Звісно, радіти не дуже є чому. Але він живий!! Я ще можу побачити його, ще є надія колись пригорнутись до його грудей, ще є надія побачити радісну посмішку мого татка, мого Героя. Мама не знаходить собі місця, друзі, бабуся з дідусем дзвонять та запитують, чи ми не знаємо якоїсь інформації. Я не можу думати про щось інше. Я давно не заходжу у маленьку кімнату в кінці коридору, тому що там наше минуле, там фотографії, спогади, малюнки і маленька гілочка у вазі на підвіконні, яку я довго не провідувала і не підливала...

21 вересня 2022 рік...

Президент сповіщає, що близько 120 бійців, котрих взяли у полон, повертаються додому. Незабаром на телеекранах появляться списки. Я не знаходжу собі місця. Щоб не заважати мамі, не турбувати її, я забилася в куточок

маленької кімнати і боюся навіть дихати. Невже, неville ми знайшли тата, неville його повертають? Невже це мені не сниться, неville це правда, неville мрії справді збуваються, якщо у них вірити? Я витерла сльози і глянула на

підвіконня. Я не повірила своїм очам!!! Яблунева гілочка пустила новий пагінець. Вона не засохла, а навпаки – у неї з'явиться ще одна гілочка. Дякую, Боже, прости, гілочко, що я про тебе забула, не підливала, хотіла, щоб ти швидше зникла з мого життя і не нагадувала мені про моє щасливе дитинство...

23 вересня 2022 рік...

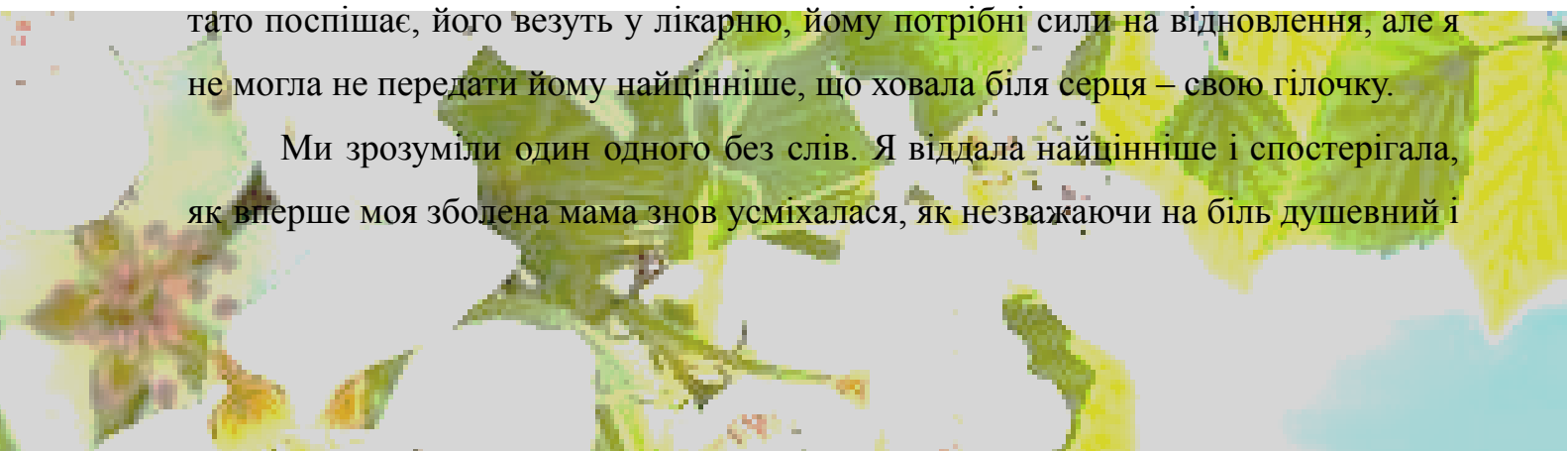
Настав найщасливіший день мого життя. Ми з мамою чекаємо на прибуття полонених в Україну. Ще мить – і тато повернеться додому. Нехай він буде поранений, нехай хворий, нехай без пам'яті, але живий. Наша турбота і ласка його швидко вилікують.

Автобус з полоненими прибув, усі навколо плачуть, а мені здається, що за цей час я виплакала все, я не хочу сьогодні плакати. Мої молитви почуто – я сьогодні обійму тата. Я бачу у невеликому вікні його обличчя і непритомнію від хвилювання. Чому саме в такий момент?.. Я сиділа у кареті швидкої допомоги, не було сил підвестись, у моєму серці вирували змішані почуття. Щастя, радість, подив... Раптом я зрозуміла, що в рукаві куртки мені щось заважає. Я згадала, що взяла з собою яблуневу гілочку – символ маминого і татого кохання.

Чую крики, полонені виходять і біжать в обійми своїх рідних. Знаходжу в собі сили та, спираючись на лікаря, виходжу з машини. Тато виходить першим. Його усмішка засліплює усіх, хто прийшов зустрічати своїх героїв.

Побачити, поцілувати тата я зможу через тиждень, тому що він їде в лікарню на обстеження. Але лише одного погляду мені вистарчило для того, щоб стати найщасливішою людиною на світі. Лише одного погляду для нас з мамою - щоб спати спокійно. Я відпросилася в лікаря, щоб дещо передати татові. Не могла говорити, мене переповнювали сльози радості. Я знала, що тато поспішає, його везуть у лікарню, йому потрібні сили на відновлення, але я не могла не передати йому найцінніше, що ховала біля серця – свою гілочку.

Ми зрозуміли один одного без слів. Я віддала найцінніше і спостерігала, як вперше моя зболена мама знов усміхалася, як незважаючи на біль душевний і

фізичний, татко, як колись, подарував їй яблуневу гілочку, яка зацвіла білим-білим цвітом!

Тато, мій любий тато, він не лише змусив моє серденько битись набагато частіше, він змусив мене повірити в чудо. У той момент я усвідомила, що ВІН зі мною, що тепер немає причин не жити, не рухатись далі, що ми все переборемо і заживемо, як колись, хоч і на чужині, проте назавжди разом.

